

Király Ignác:

Kedves Felebarátaim, Kedves Testvérbarátaim, Kedves Gyurka bácsi!

Nem búcsúzunk. Csak elköszönünk. Csak elköszönünk, hiszen az Isten Országáért egy küzdelmes életen át fáradozó Gyurka bácsival valamiképpen közösségben kell maradniuk mindazoknak, akik ezt az Atyai Országot a maguk számára emberhez méltónak, boldogítónak gondolják. Mivel hitem szerint a lélek halhatatlan, s az emberi szellem Istentől rendeltén örök, ezért a következő percekben úgy szólok, mint akinek meggyőződése: Gyurka bácsi is itt van ezen a nagy közösségi találkozókon. 41 éves tanító- és tanítvány-, apa- és fiúkapcsolat van szavaim mögött, mégis inkább nem értékelnék, hanem vallanék ezen az elköszönési alkalmon.

Drága Gyurka bácsi, én belülről vezérelt emberek tapasztaltalak Téged. Belülről vezérelt az, akit a lelkiismereti meggyőződése irányít. Mi, keresztények, Istenünk és legjobb énünk hangjaként is megfogalmazhatjuk lelkiismeretünket. Gyurka bácsi, Te így vezérelted magad, amióta megismertelek. Legfőbb bűnnek azt tartottad, ha az ember ködösítésekkel, megalkuvásokkal, embereknek tetszeni akarással eltompítja ezt a hangot. Frappáns szavaid bennünk élnek: „Nem hordhatjuk mások zsebében a lelkiismeretünket.” Meggyőződésedhez akkor is sikerült hűnek maradnod, mikor nemzedékeink nőttek fel vezetéseddel ennek szellemében, és nagy ütközéseink adódtak, hiszen a magunk lelkiismeretét mi is felelősen igyekeztünk csiszolni, és a Te zsebedben sem akartuk tartani. Emlékszem, annyira terelgettél a felnőtt, felelős gondolkodás és cselekvés felé, hogy életemet meghatározó döntésemben mellettem maradtál, és Melletted maradtam.

Barátaim és Testvéreim! El tudjátok képzelni, hogy a kemény, radikális, rámenős, „úthengernek” kikiáltott Bulányi György együtt morzsolja könnyeit 23 éves lelki-szellemi fiával, velem, Mátyásföldön, egy kis mellékutcában: mert én a jó pappá levés helyett a jó papává levést hallottam Istenünk hangjának, ő meg azt, hogy a Nácinak csakis papi hivatása van. Ilyen elfogadó szeretetet, amelyet akkor adott, csak az édesanyámtól kaptam ebben a súlyos útkeresésemben. Kedves Gyurka bácsi, valószínű, hogy ez az elköszönésünk teret nyit afelé is, hogy akik Téged nyomasztóan erős, konok, merev embernek vélték, azok meghallják majd a mi szánkból azt is, hogy volt szíved, amely sok gyermeket, sok unokát, sok dédunokát vonzott köréd. Számtalanszor megállapítottuk közösen, hogy a jó embereket illetően sajnos nem túlnépesedett a Föld. Gyurka bácsi, erős meggyőződéssel hirdetted, hogy az Isten Országának és ebben a mi kis magyar népünknek jövője, alap szinten, gyermekvállalásainkon fordul. Köszönöm, hogy mindig nagyra értékelted, szerény nagycsaládos teljesítményeinket is.

Drága Gyurka bácsi! A közvélemény azt gondolja Rólad, hogy a legtöbb bántás, kritika kívülről ért. Mi, akik legbelsőbb testvérbaráti körödbe tartozunk, tudjuk, hogy kaptál Te tőlünk is eleget. Amikor tűrőképességed és érveid elérték határukat, akkor rendesen meg is sértődtél, hiszen nem „főpapunk” voltál, aki engedelmeskedtetni akarta a „kedves híveket”, hanem jézusi értelemben vett tanító és harcostárs, EMBER, olyan írástudó, amelyet Babits fogalmazott meg: „Istene kívül nem ismer más vezért”. Tudomásul kellett vened, hogy a jó Isten hangja nemcsak Bulányi-módon szól, hanem mindannyiunk módján, akik fejlődőképesen figyelünk Istenre és egymásra. Láttam én is, hogy nagyon nehéz volt ezt türelemmel viselned, pedig Magad neveltél ilyenek bennünket. Ki gondolná, hogy képes együtt imádkozni, tanulni, tenni egy olyan társaság, amelynek minden tagja öntudatos egyéniségnek szeretné önmagát? Miért maradtunk együtt a Te nehéz egyéniséged és a magunk nehéz egyénisége ellenére, és maradtunk együtt azután is, hogy elköszöntünk Tőled? Megmondom: mert olyan örökséget hagytaál ránk, amely mennyei Atyánktól származó tartalmi és formai értékeket hordoz. Ezek röviden a következők:

Tartalmi örökségként azt kaptam, hogy egy irányba tekintésünk mindig Jézusra tekintést jelentsen. Szerény istenkeresők jézusi közösségének kell lennünk, akik eleget hallottuk Tőled: „Jézust folytatni és előre mutatóan utat mutatni nem lehet állandó stúdium nélkül” (1998). Emlékszel, hogy milyen jól neveltünk, amikor 1983-ban egymás számára sokszorosított, 14 kötetnyi szellemi termékünk alapján arra következtetett az államvédelem, hogy 8-10 ezren lehetünk, pedig ezren sem voltunk. A szellemi hangsúly mellett a lelkiiséget is szorgalmaztad: „Ha imádkozó emberek vagyunk, akkor nem felejtjük el, mire lettünk a Bokorban egybeszeretve... Ezen fordul a Bokor jövője” (Végrendelet, Ságvári szikla, 1988). Szellemisség és imaélet. Ebben a sorrendben, mert megtanultuk: tudatunk értékszintje meghatározza imáink tartalmát. Értékszemeletünket egy életen át Jézushoz igazodva kell fejlesztenünk, és akkor imánk is harmóniában lesznek az evangéliumok Jézusával.

Formai örökségként a kisközösséget kaptam. Gyurka bácsitól elleshettem, hogy az ember tehet kitérőket, de a testvérbarátságokra épülő kisközösséget nem érdemes lecserélni. 1990-91 meghozta, hogy útlevelet kaphattunk. Be is jártad, Gyurka bácsi, a fél világot, és ezt így értékelted: „Mentem boldogan a nemzetekhez, és magyarul és németül, olaszul és franciául, még egy kicsit angolul is, de latinul és görögül mindenütt elmondtam, hogy mi is az az agapé, a metanoia meg a basileia... S mire mentem vele? Vagy hét éven keresztül jártam a világot tengeren innen és túl... és hánytam a borsót a falra. Egyetlen embert sem tudtam megnyerni neked, Jézusom...” (2009). Megköszönöm, Gyurka bácsi, hogy ezt a világjárást akkor úgy szervezted, hogy kisközösségi kapcsolataink nem szenvedtek csorbát.

Kedves Gyurka bácsitól elkészítő barátaim! El tudjátok képzelni páter Bulányit egy kisközösségben, ahol akkor szól, ha rá kerül a sor, és annyi ideig, ameddig a megállapított időlehetőség engedi mindannyiunk számára? Pedig ezt így tanította meg nekünk, élen járva jó példával akkor is, mikor a korkülönbség 30-40 év is volt.

Gyurka bácsi, köszönöm a kisközösségi örökséget. Köszönöm azt a szolgálati elkötelezettségi példamutatást is, amelyet az evangelizálásról Te így fogalmaztál meg: „Szolgálom Bokor-beli közösségeimet, teszem ott is a dolgomat, de ha hívnak magyar testvéreim a Szellemi Búvárok Egyesületébe, Visnyeszéplakra, a Felvidéki Trianon Társaságba, a Jobbikba, megyek mindenhová, és mindenütt azt mondom, amit meg nem szűnően hallok a lelkiismeretemen keresztül” (2009).

Hát igen, ezzel kezdtem elkészítő gondolataimat: a lelkiismerettel... – ezzel is fejezem be. Drága Gyurka bácsi, továbbra is, odaátrol is maradj támaszunk, hogy fejlődőképesen hűségesek lehessünk lelkiismeretünkhöz.

Elhangzott 2010. június 26-án, Bulányi György temetésén